

LBRIS

We know
books

L.M. ARIA

COȘMARUL

Nuvele și povestiri

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii dreptului de autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARIA, L.M.

COȘMARUL: nuvele și povestiri / L.M. Aria.

- Pucioasa : Ink Story, 2025

ISBN 978-630-6633-30-2

821.135.1

Redactor: Adina Scutelnicu

Copertă: Dana Bratu

DTP: Radu Dumitrescu

www.ink-story.ro

office@ink-story.ro

Elena

Elena stătea în genunchi în fața mormântului mamei ei.

De un an de zile, venea la ea în fiecare săptămână și mereu cu un singur scop: să-i ceară iertare pentru că o ucisese. Se așeza în genunchi și, cu mâinile tremurânde, cu degetele roșii de frig, îi așeza cele câteva fire de floare furate de prin grădini, apoi îi aprindea o lumânare și după ce se închina, repeta, aproape ca pe o poezie, aceleași vorbe: *iartă-mă, mamă, că te-am împins spre moarte. Iartă-mă, mamă, că te-am împins spre moarte.*

Era o zi gri de toamnă, în care frunzele parcă își pierduseră gravitația, alegând să se joace în aer cu vântul ce le împingea dintr-o parte în alta, împletindu-se cu razele ce se pierdeau definitiv după norii încărcăți negativ.

Acoperișurile caselor erau acoperite de toamnă, iar fumul ce ieșea de pe coșurile înalte era în ton cu natura. Frigul ce devenea din ce în ce mai aprig nu-i putea țintui pe săteni în casă; încă munceau până când întunericul îi orbea și erau nevoiți să se ducă fiecare la odăile lor.

Casele erau așezate una după alta, ca la o expoziție fără prea mult bun-gust. Erau construite din lemn ori lut, cu coșuri mari, prin care fumul ieșea ca un nor morocănos și imediat

apoi se pierdea printre norii de aceeași culoare.

Elena, de 19 ani, dormea. Munca de zi cu zi o obosea atât de tare, că seara, când ajungea, nu mai avea puterea nici să mănânce, doar se spăla pe mâini și trăgea pătura peste ea.

Așa era și fratele ei, Ionel, un prunc, pentru el trecuseră numai șase toamne, avea mâinile crăpate și aproape din fiecare deget firav și slab ca o vergea, îi curgea sânge. Genunchii îi avea jupuiți, pentru că, pe câmp, se sprijinea în ei pentru a lua pietrele mai mari și a le pune în găleți pe care, mai apoi, adulții le cărau în alt loc, iar de acolo în altul și tot așa. Unii dintre țărani arau pământurile, iar ceilalți pregăteau adăposturile animalelor pentru iarna ce avea să vină.

Satul era într-o continuă zarvă. Lumea era într-o continuă mișcare. Haosul era pretutindeni. Frica de foame și boală era cea care triumfa.

Deodată, Elena, ca prin vis, aude niște zgomote puternice. Se ridică numaidecât, dădu pătura de pe ea și, deși știa că trebuie să coboare, se uită cu durere la tălpile ei. Sângerau. Bubele erau pline cu noroi. Noroiul dădea pe afară. O usturau. Crăpăturile erau adânci. Frigul parcă nu mai înceta să o atingă. Ea nu avea încălțăminte, o dăduse fratelui; avea doar cârpele cu care-și lega picioarele, apoi o pereche de șosete ca să le țină mai bine. A oftat. Știa de la ce proveneau zgomotele. Știa atât de bine și voia să plângă dinainte de a pleca înspre ele.

Încet, a ieșit din camera pe care o împărțea cu cel mic, l-a învelit, i-a mângâiat obrazul ce ar

fi trebuit să fie fin, ca de copil, apoi a ieșit.

Tatăl ei, pe numele de botez Gheorghe, era pe jos, pe podea, încerca să adune cioburile din jur, însă degetele nu-l ajutau ori poate cioburile fugeau din fața ochilor lui.

— Îi aparținuse mamei cana aia. Era favorita ei, a spus copila mai mult pentru ea.

— Știu. Mâine o lipesc. Mâine o repar.

— Tată, i-a zis, lăsându-se la nivelul lui. Tată, te rog, avem nevoie de tine. Nu mai putem munci doar noi. Vom muri de foame. Mama s-a dus, nu o mai poți aduce înapoi. Te rog, nu mai bea! Haide, vino să te duc în pat!

— Nu pune mâna pe mine! Mâine o lipesc eu și nu-mi mai spune tu mie ce să fac, ești doar o mucoasă. Nu mă interesează ce veți face, eu mă descurc și așa.

— Tată, tu doar nu vorbești serios. Haide, că ești obosit.

— Lasă-mă-n pace! a strigat, și chiar atunci, din cauza nebuniei, a durerii, poate a fricii, ciobul s-a răzvrătit împotriva lui, că-l gădila fără scop, intrându-i în palmă.

Sângele a început să curgă. Și curgea. Și curgea. Usturimea era și ea acolo, apăsând mai mult pe rană.

— Uite ce ai făcut, proasto!

Elena s-a ridicat.

Ionel s-a trezit.

Elena a luat o cârpă udă.

Ionel s-a dat jos din pat.

Cârpa i-a apăsat peste rană, peste durere, să le înece pe toate în apa călăie.

Ochii băiatului au văzut podeaua pe care

se scurgea ușor lichidul de un roșu aprins și lacrimile au început să curgă, dar nu de frică, nici pentru tată, nici de sânge, ci de oboseală, de lipsuri, de frig, de întrebări.

Ionel a fugit înapoi în cameră, ascunzându-se sub pătura murdară, nespălată de mai bine de un an.

— Ți-am spus să mă lași! a strigat din nou la ea, după care s-a sprijinit în mâna bună, încercând să se ridice.

A aruncat cărpa îmbibată-n sânge și, din perete în ușă-n perete a plecat spre dormitorul pe care-l împărțea cu femeia lui, unde s-a așezat pe marginea patului, pe partea ei, și a mângâiat locul unde Cornelia ar fi putut fi, dar nu mai era de mult; până și praful ei se evaporase.

Gheorghe plângea de după ușă.

Elena plângea în bucătărie.

Ionel plângea în dormitor.

Într-un târziu au adormit, ca să se trezească din nou de gemetele lui Ionel. Fața îi ardea, ochii îi erau roșii, tenul parcă se asprise. Elena alerga dintr-un loc într-altul cu o cărpă udă în mână, aceeași care era pătată de sângele tatălui. O clătise bine, după care i-o pusese lui pe frunte.

— Tată! Trezește-te, Ionel se simte rău, trebuie să mergi după medicul satului.

— Lasă-mă-n pace, ți-am spus că o lipesc mâine!

— Tată, lui Ionel îi e rău! a strigat, scuturându-l.

Mirosul de alcool încă se mai ținea strașnic de el. Atunci când și-a întors privirea spre fată, când s-a dezmeticit puțin, mirosul pe care-l

emana încă era amețitor. Hainele de pe el erau rupte, murdare și pătate cu noroi. Părul îi era lipit de cap, unghiile lungi sub care își făcuse loc noroiul nou și vechi. Șosetele aveau prea multe găuri, însă erau singurele, iar Cornelia obișnuia să i le cârpească.

— Mă duc degrabă după doctor, dar ce are și de unde facem rost de bani?

— Cum de unde? Aveam păstrați, de anul trecut, de la recoltă, a spus Elena pe un ton grav. Nu-i mai ai, nu-i așa?

— Mă descurc eu, văd eu. Ce are băiatul meu?

— Nu știu. Sunt și eu doar un copil. Of, tată, ce ne vom face? Bani nu mai avem deloc, mâncarea se împutinează, iarna vine, lemne nu sunt. Ce ne facem, spune-mi?

— Mă descurc eu!

— Tot spui asta. Tată, ai băut toți banii. Mama ar fi dezamăgită de tine.

Cum adevărul este cel mai aprig dușman al omului, Gheorghe a ridicat palma jechoasă în aer, cea cu rana făcută de ciob și a lovit-o cu toată forța unui tată amețit de durere, de realitatea ce-i distorsiona imaginile, de chinul și jalea care locuiau înăuntrul lui zi de zi, de doliul care-l îmbrăcase într-un negru permanent.

Tatălui i-a părut rău imediat de cum și-a lovit copila. A vrut să-i spună cuvine de alinare, dar ea plecase, plecase de mult de lângă el.

Storcea cărpa în lighean atunci când i-a pus mâna pe umăr. Nu a zis nimic. O privea pe copilă cum devenise mama tânără a unui copil care nu-i aparținea. Își privea băiatul care se

îmbolnăvise din cauza lui.

Iartă-mă! i-a spus în gând.

Teama era prea mare de a mai adăuga ceva. S-a așezat la căpătâiul lui Ionel, rugându-se să se facă bine, învinuindu-se că nu mai avea de niciunele, nici măcar ceva să vândă, ca să-i cumpere un medicament.

— Mâine merg la baba din sat. Ea îl va drege cu alifii, a spus mai mult pentru el, pentru a se simți din nou tată, însă Elena nu a răspuns. De mâine nu mai pun strop de băutură în gură.

Ionel a început să tușească. Ochii îi avea închiși, iar transpirația continua să curgă pe el de parcă stătea sub duș.

— Dacă are boala mă-tii?

— Nu are! s-a răstit. A muncit zi de zi, prin frigul de afară. A muncit ca tu să-l vezi, ca noi să avem ce mânca. D-aia e bolnav! Din cauza ta. Mâine, la prima oră, voi pleca de acasă. Merg la capitală, mă duc la București să caut un loc de muncă. Acolo am auzit că banii se câștigă acolo mai ușor. Mă voi întoarce numaidecât acasă când am ceva. Ai grijă de el! Nu vreau să moară, nu mai vreau alt mormânt cu numele nostru în cimitirul de pe deal.

— Nu te poți duce tu, ești fată, e prea riscant pentru tine. Nici bani de bilet de tren nu ai.

— Doar ai grijă de el, atâta, iar mâine, adu baba aici, convinge-o să-l doftoricească, pe împrumut.

— *Iartă-mă!* i-a spus din nou, când i-a văzut degetele lui imprimare pe chipul ei.

Elena s-a întors cu spatele, a luat o pungă de rafie în care și-a pus cele câteva lucruri pe care

le avea, apoi, de sub pat a scos o batistă în care era înfășurat cel mai de preț lucru care-i mai rămăsese de la mama ei: verigheta. *Iartă-mă, mamă, că te-am împins spre moarte*, a spus în gând.

Primele raze ale dimineții l-au surprins pe Gheorghe dormind cu capul pe marginea patului. Ionel nu mai transpira, iar febra îi scăzuse. În casă erau doar ei doi.

Elena plecase pe jos, spre a prinde trenul de dimineață. Pe drum, s-a oprit la Cooperativă, magazinul aproape de casa ei, unde a vândut inelul mamei, iar banii i-a ascuns printre cele câteva straturi de haine pe care le purta.

Era liniște în sat. Atât de liniște! Era singură pe stradă. Atât de singură, că s-a simțit în siguranță pentru a plânge, pentru a se văita de viața amară pe care o ducea, de teama pe care o simțea pentru fratele ei, de vina care-i apăsa pe umeri pentru moartea mamei, de frustrarea și ura pe care le simțea față de tatăl ei. Ajunsese aproape de ieșirea din sat, când s-a uitat în urmă.

Oare ar fi bine să plec acum? Dacă va bea? Dacă nu va avea grijă de el și până mâine îi vor pierde pe amândoi? Mai bine mă întorc.

Însă pașii tot înainte o duceau. Și așa, după multe, multe minute, a ajuns la tren. Și-a cumpărat bilet și a așteptat.

Nu mersese niciodată cu trenul, iar când l-a văzut venind, i s-a părut o bestie gata să înghită pe toată lumea care aștepta nerăbdătoare să se urce în el. Era lung, iar pe nări scotea un abur dens, era verde, un verde decojit, iar când a ajuns, și-a făcut simțită prezența scoțând sunetele pe

care Elena le putea auzi chiar și de la ea de acasă.

A urcat cele două trepte din metal și a intrat în primul compartiment, unde a ales scaunul de lângă fereastră.

Vagonul era ca o sală de clasă cu bănci din lemn, așezate pe rânduri, la distanțe egale. Mizeria era și acolo prezentă. Era frig, tare frig, că oamenii scoteau aburi pe gură. Elena și-a dus mâinile în jurul corpului, ținând strâns cu degetele de punga cu toată averea ei. Coridoarele și compartimentele erau luminate cu lămpi cu gaz, care estompau vederea.

Gălăgia te asurzea, însă ea nu provenea în mod special de la oameni, ci de la animalele cu care aceștia călătoreau: găini, miei, cocoși, iepuri.

Bagajele lor erau imense, le târau printre scaune, lovindu-le din toate părțile, ciobindu-le lemnul, făcându-le să pară și mai urâte decât erau.

A încercat să adoarmă, însă gândurile călătoreau mai rapid ca trenul spre fratele ei, până când Ionel i-a dispărut din minte, iar ea a dormit atât de profund cum nu o făcuse multă, multă vreme până atunci.

Lumina puternică însă a trezit-o. Era trecut de miezul zilei când începeau să se apropie de București. Călătorii se foiau. Toți erau lipiți de geamuri ca niște copii care au fost scoși din casă pentru prima dată. Se auzeau cum oasele trosneau, se auzea fâșâitul hainelor, huruitorul bagajelor, foșnetul pungilor.

Poate că ar fi bine să mă întorc. Ce voi face eu aici? Nici nu știu unde să merg, cui să-i cer

ajutorul?

Însă banii nu-i mai ajungeau pentru un bilet înapoi.

Nu era așa de frig ca la ea acasă, însă acolo oamenii erau cu mult mai grăbiți decât a văzut vreodată. Purtau paltoane lungi, cu pălării înalte; femeile aveau fuste și picioarele acoperite cu un dres subțire. Pe umeri parcă duceau ceva greu, dar de care nimeni nu se lipsea.

De cum a ieșit de la gară, deasupra, era cu totul altă lume pentru Elena.

Zgomote asurzitoare. Căruțe trase cu putere de cai. Oameni puși pe fugă. Clădiri impozante. Zâmbete. Bârfe. Sunetul pantofilor pe străzile pavate. Soarele nu se putea vedea din cauza blocurilor ce zgâriau norii. Acolo oamenii nu ofereau timp, ci alergau împreună cu timpul spre un viitor ambiguu.

Elena era o fată mică ajunsă într-o lume mare.

A mers tot înainte, într-o direcție neclară, a mers până când picioarele au început să o doară, până când soarele și-a pierdut din intensitate, până când nu a mai avut forță să mai înainteze, pentru că totul o durea, mai ales dorul de acasă și îngrijorarea pentru Ionel.

Acolo, strada era îmbrăcată-n gri, lumina era doar la capete. Întunericul trona; întunericul și șoarecii ce alergau speriați de prezența unui suflet uman curat printre ei. Tomberoanele erau lovite de cozile lor puternice atunci când căutau de mâncare.

Chiar când să intre în acea semibeznă, a văzut în fața ei, puțin pe dreapta, un pliant